

EGY VILÁGNÉZET

BRASNYÓ ISTVÁN

2003. december 29.

Vetési varjak megkéssett, veterán légi kötelékei – történelem előttről való útvonaluk alá ideépült egy város, habár nem hihető, hogy megléte belevésődött volna a tudatukba. Mintha itt sem lenne, ahogyan pár száz éve még itt sem volt: túlon túl rövid idő ez elfogadni igazodási pontnak. Az öröktől valóság inkább nagy röghegyekről szól, mindigtől létező folyamokról, és aligha ideiglenes sáncokról meg árkokról, erődítményekről vagy szentélyekről, vészes csapásokról s öreg főlíánsokról, amelyekben mindezekről írnak. Ezek csupán átmeneti állapotot jelentenek, miközben az állandóság észrevétlen tart: hosszú ideje van még hátra.

2003. december 30.

Közel vagy messze-e az idő, amely majd elakasztja minden tudományom, híjával maradok a szavaknak, a göcsörtös kifejezéseknek, amelyekben mindenkor is dúskáltam, vélekedem utólag. Csupán tőmondatok gyökere a fagyos földben, ezeket kutatva fogok áskálni, mintha vaktában telepített taposóaknak után kutatnék. És egyszer majd találok, vesztemre. Utána ízelt vaslábakon lépegetni tovább, mint valami szétromcsolt katona.

2003. december 31.

Szerelmeikről írnak, mintha valóban lettek volna szerelmeik, amikor szerelmeik csak a legjobb költőknek voltak, viszonzatlan vagy félresi-

került szerelmek, melyekről utóbb sokat beszéltek vagy még többet írtak, bár valójában már senki sem gondol rájuk, főként mint szerelmekre nem; az irodalomtörténet hosszán divatjukat múlt női alsóneműk lobognak, kirottosodott, zsákmányolt zaszlökként, mert a tudomány még mindig tudni vél valamit. Hogy szövedékük egy-egy szála végighúzódik némely verssoron, észrevétlen, bár ha kiráncigálnánk, összeomlana az egész, kitűnne a fércelés, vagy ott lenne ujjaink között maga a férc.

2004. január 1.

Majd eljön az idő, amikor ezeken az ablakokon vagy a helyükön bever a hó, nem lesznek ablakok, sőt végül falak sem lesznek, csak a világ nagy, ürges kiábrándulása marad egy délutánra, ellentétes oldalán a naplementének. Ugye, mi még száguldunk, mintha tartanánk valahova, legalábbis elméletben: az elmélet kifejezetten erős oldalunk, így készülünk föl kivédeni a hátrányokat, amelyekből bőven kijutott, mára java-részt szállóigékké váltak. Viszont szállóigékként ragozódni nem mondható elfoglaltságnak, beleélve magunkat az egyszerű ember szerepébe, aki már mikor pórul járhatott, gödörbe esett, elszalajtott a lovát, fa nyakába akasztva ott feledte csizmáját, amott meg már itt a hétfő, indulnia kellene nyúlra vadászni.

2004. január 2.

Viharzó párnák, kitöltve vadludak hideg, széljárta pihéivel, fagyos és sötét szobák mélye csap össze a fejem fölött. A sok szuvas lábú nyoszolyája rohamra készül az elkószált árnyékok ellen, visító szentképek alatt: valaha rövid időt töltöttem itt, mint bekvártélyozott katona vagy valami ilyen. Csatakos kutyaként menetkészen várakozni, fektemben alálógatva sáros csizmámat; hogy mekkora volt a csönd, alig emlékszem, vagy emlékezetem maga a rekonstruált csönd – ebből van összerakva. És tart fölfele, mint a kaszárnyák emeletes vaságyai.

2004. január 3.

Időnk eltelt, hosszabbik felébe fölösleges dolgok is bőven belefértek, ilyesmikkel ütöttem el napjaim. Utólag kaptam csak észbe, mitől is éreztem oly súlyosnak a fejemet, mi az a nehézkedés, ami leránt a hintáról, mintha légnyomás kaszálna le, ellentétben minden normálisnak mondhatóval. Kicsiny voltam, és lehetőségeim szerint szabályos. Más

alakba kellett költözni; ez olyan volt, mint egy vándorlás. Utána már semmi dolgom sem akadt – pusztán amorf lényem húzott sötétlő nyomot maga után a papíron, ami engem leginkább írásra emlékeztetett akkor.

2004. január 4.

Távolmaradásunk földje, sohasem ismertelek volna föl! Fénylő szavak foglatában mint egyetlen lehetőség, elmerülve ibolyántúli színekben. Fontolgatom mindenféle nagyotmondás esélyeit: ebben az elmosódottságban mégis valakinek lenni! Hosszan taglalni az idegenné lett legendákat, tulajdon vesztlünket. Utána becsukni a könyvet, abban a tudatban, hogy részünkről ennyire futotta, és történetünk valahogy így is fog végződni, akár az eltévedt golyó, becsapódva.

2004. január 5.

A kiforgatott, támo­lygó szavaknak mégis a költészet lenne az irányvételük, és szeretem, ha megcsap belőlük az ősszel erjesztett alkohol szaga, tele méltatlankodással vagy a kijelölt pályáról letért dühöngéssel, valósággal is pusztába kiáltottan, ahogy sáros emberek, bottal a kezükben, tesznek meg tartamuk alatt, nehéz terepen, bizonyos távot, és híresztelnek valamit, sebesen iramodót, olyan nyomatékkal, hogy bezakítja a pocsoló­yák jegét. Most ide tevődött hangsúllyal, ezzel a recse­géssel a fogak között, miféle kilátások lennének a harmóniára?

2004. január 6.

Mégis a téli alkonyat a gyorsabb, a vártnál jóval előbb ér célba, és rőt­vadként hemperedik az ég pereme alá, nyomában roppantul súlyos, testetlen sötét­tel. A tudákosok most bort vedelnek a hideg ellen, mások az állatöv csillagképeit nézik, vagy keresik köztük a megbillent karimájú Szaturnuszt. A szabad ég alatt a szél­fúvás misézik, hosszú szertartás van folyamatban, nagy lapozás tart fiktív mise­könyvekben, melyeknek in­ciáléiban nagyra tátott szájjal énekelnek a ké­kkel és arannyal odafestett ábrák.

2004. január 7.

Kitöltve az idő homokjával – micsoda hosszú folyamat! Ezt szelelni és markolászni, valamely elévült pillanat megragadása céljából. Ahol egyértelmű lett, elbánt velünk a tulajdon honunk, népünket pedig hiábavaló fölelegetni, mindazt az indulatot, amit nem érzünk, az

egykori kiáltást, amelynek visszhangja is elült. A nyelv elcsomagolva azokra a napokra, amikor majd lesz mit mondani rajta, ép elménk birtokában és teljes felelősségünk tudatában: ez bizonyára már túl van a szellemünk határain, ez inkább már redukált valóság . . .

2004. január 8.

Megtépázott, tavalyi leveleit még megszámlálja a cserfa ága, mielőtt tűzre vetnék: onnan már nem létezik kiút. A nagy forgatagban valaki váratlanul lelket lát, nyögdécselve mutogat felé, ám egyebet nem képes kimondani.

– Hallod-e, hagyd azt a parazsat izzani, te, tűzre való szülemény! – így a körötte állók, mire enyészni látszik az imént föltűnt lélek, fokozatosan ellebeg, sűrűbb és csípősebb füstöt keresve magának, ahol hosszasabban időzhetne, mint a vízjegy a nagy címletű bankjegyeken.

– A Heródesét! – követik szemükkel a nyomát, amerre palástja szegélye söpri a széjjelszórt szalmát; csupán ebből lehet következtetni meglétére, vagyis hogy volt, de már nincs. Ennek alapján akármit gondolhatnak, úgymint szemmel verést, rontást, de gondolni sem akarnak rá, hogy kire mi várhat. Korai lenne még, meg sokakra nézve bántó is.

2004. január 9.

A szerencse kedvéért nyúlláb helyett sokáig egy sarki róka lábát hordoztam magamnál; hogy az mennyi bajt hozott rám! Csoda, hogy végül ép bőrrel megúsztam, nem úgy, mint ő. Magam is furcsállkoztam azon, mi rám nem szakadt az évek folyamán! Ám eszembe sem jutott a zsebemben hordott rókalábra gyanakodni balsorsom miatt. Inkább a téli tundra fehérló sötétjét láttam magam előtt, a napközben is kivehető csillagábrákat – ezek alatt telt életem. Hallottam azokról, akik valós tapasztalataikat sarkkörön túli munkatáborokban szerezték. Hozzájuk képest mit sem tudok, egyszóval tanulatlanok vagyok mondható, látókörom pedig még ezen a hosszúsági fokon is kimondottan szűknek.

2004. január 10.

Függetlenedni végre a szavaktól . . . Széjjelköpködni őket, mint aki sörétre harapott, ezzel is mutatva, mekkora dőzsölés folyt itt! De fél szemem szakadatlanul a rozszant kijáratú ajtón, ó, ha észrevétlen megszabadulhatnék innen, mielőtt a többiek észbe kapnának, hiszen bennük

is ugyanez a vágyakozás élhet a szabadság után. Fejünk láthatóan tele rémlátomásokkal, és csoportképünket fokozatosan keretbe foglalja a szüremelő világozság. Ez adhatja a véglegesség látszatát.

2004. január 11.

Tehát lakomáznak majd a lekopott holdtányérból, vagy amit képzelnek, talán arra várnak, hogy megteljen, s akkor tovább kanalaznának meg mártogatnának – no, de majd egy havas borulat mindent eltakar, befüggönyözve az égi helyszíneket, kicsipkézi a fagy a fülüket, vagy bekövetkezik az, ami az idő végrendeletében leírva áll, csak eddig még nem ejtették sorát a fölolvásásának.

2004. január 12.

Mekkora fadugó: beleverve a múlt homályába, akár réges-rég lezárta hordóba. Hová szökhetett belőle bőrünk, és hová olajunk? Mint az olívatövek ezüst lombja a szemünkből . . . Csak a szőlő savanykás ízű kacsai, mind följebb és följebb kapaszkodva a borággal, kékesfekete fürtök fonata az antik aranykupákon, hogy ez már valóságos patina! A lelkünk immár testetlenségbe veszett archeológiai lelet, vélhetőleg elavult használati tárgy, ami eredetileg hattyúdalnokokat szolgálhatott.

2004. január 13.

A gyöngytyúk fagyos gégevel szólongatja az ég alól szüremelő légvonatot, erre szeretne sebes szárnyverdeséssel fölkapni. Nem képezheti vita tárgyát, hogy mi is beletartozunk ebbe az időtartamba, jégről tükröződő kezünket a semmibe lógatva, ahogy ott állunk néma szájjal a Mindenség peronján, szavaikból kiforgatott szószólók.

2004. január 14.

Régi helyeim, melyeket valaha laktam, mára csakugyan üresek maradtak utánam . . . Ki tudja, mi zajlik azokban a szobákban, amelyek még állnak közülük. Hiába volt az igyekezet mindahányszor, hogy hosszú távra rendezkedjem be, ha egyszer minden rövidre sikerült, szegényes tévedésnek. Ennél többet valószínűleg sohasem fogok róluk megtudni, mintha sohasem láttam volna egyik helyszínt sem, ma már oda sem találnék. Mintha sorra a szabad ég alatt töltöttem volna egykori napjaim. No, de az éjszakákat?

2004. január 15.

Havas januári éjszakákon vajon kibe jár hálni a lélek? És emlékszik-e, hogy kibe?

2004. január 16.

A hajnali világításban éjszakára összecsendült kocsik, akár az egymás hátsó felét szaglászó deres kutyák. Vonít az önindító, a körforgás nem ad szikrát, a világ feje tetején szivárog el a nyirkos elektromosság: sorozatosan baj van a gyújtással. A környező vadgesztenyefák májusi gyertyái kellenének ide, és már mehetnének is.

2004. január 17.

A kertekben a hűgyszagú puszpángokból micsoda labirintus! Bár a cselekmény felszökik a fákra, a fák fölé; ezt bámulom én, mókusképpel, vázaltszerű alak, mennyivel régebbi festményről! A perspektívát az idő adja, talán ez is a jelentése – hogy háttérének ponttá zsugorodott végtelenjéből jön-e vagy afelé tart: ez mindvégig fölszínen lebegtetett kérdés, mint öreg hiba, amelyre eredetileg nem is figyeltek.

2004. január 18.

Mily elszántan fókuszál engem délidőben az égbolt köldökének magasságába fölkapaszkodott nap. Hogyan is érezhetném magam ebben a gyújtópontban? Miként egy elszabadult és földült világnézet, valahogy úgy: „Vizsgálatunk tárgya”, amelyet hamarosan ad acta fog tenni a napóra ingájáról átmásolt holtpontra.

2004. január 19.

Ahogy árnyék futását követném ujjammal: utolérhetem én még magamat! Mert csak micsoda dombormű uralkodott el a fejemben, akár a téli csiga háza, delejes és fagyos spirál, azonosítatlan térben. Ám sebességről és távolságról nem alakul ki benne fogalom, az elképzelés csak önmagával gazdagodik, rövidlátón és pikkelyes testtel, planetárium optikájaként: mily idomok másik idomban elült visszhangja, amit csak a fény recsegő törése adhat.

2004. január 20.

Nem igaz, hogy ne létezne valahol a világnak valamely, számomra is elfogadható képe, afféle kis remeklés, amit szakadatlanul magammal

hordozhatnék, akár eszményeiket a hosszútűró szentek. És itt azután már nem lehetne semmiféle kukacoskodás meg kekeckedés; egyhuzamban csak ehhez intézni a magasztalásokat meg az emelkedett hangvétellű dicsőítést – innen már nem lenne meghátrálás, mert bármi mást is gondoljon akárki, hát hadd gondolja.

2004. január 21.

A tél váteszei Szentor hangján kiáltoznak utánam a borongós ég alatt – aligha várhatnék tőlük bármi jót. Már tudják, amit én nem is sejtek; visszaélnék a jövőre vonatkozó ismereteim hiányával. Úgyhogy minden meglepetés lesz számomra, merő elbizonytalanodás talaja, és sarkamban máris ott settenkedik a visszafojtott rémület, mintha vízen vagy jégen kellene majd járnom.

2004. január 22.

A fűjtatók ajzotta kovácskohókban most sokkal magasabb az izzás hőfoka, és a nyirkos légtömegek hatására megpuhul a füstölt szalonna bőre. Az idő múlása elfeledett jósök vérét issza, tartósan ezen él. A szélfúvás a hamuba markol, csontot keres benne, mint kósza hírét a régi vacogásnak, egykori vérték kongásának, szélkakasok széliránt való verdesésének, mutogatásának.

2004. január 23.

A tyúkléppel hosszabbodó nappalok a sáros baromfiudvarban. A hergelőzésre és a megverekedésre szakadatlanul kész, nagy, piros tarjú kakasok. A kakaskukorékolás ma már fölér egy régi vonatfűttyel. De inkább a mozdulatlanság a jellemző, az ívelt farktollak szivárványló fénye. És mily hamar kiürül az összetaposott talajú udvar: itt az este, mint valami ismeretlen eredetű, szürke ködölés, szürke hályog az elhaló fény előtt.

2004. január 24.

Valami éktelenül nagy műtétet hajtani végre az éjszakán, kesztyűs kézzel és sötétben tapogatózva . . . Beletemetkezve a munkába, akár korszakos világűri megfigyelésbe, az ekliptika részünkre épp megvilágítatlan oldalán, a téli csillagképek tartományában, mintha valójában sejtelmünk lenne erről az egészezőről, hogy mi játszódhat le ott . . . Kép-

zeletünk mindenkor hosszabb volt tudományunknál, de fogalmunk sem lehet arról, hogy mindez, még ily távolról is, mire ragadtathatja magát.

2004. január 25.

A hó, szinte futólag, elfoglalja téli állomáshelyét, küszöbökre, fák nyakába telepszik. Másnap azonban már nyoma sincs, elröppen, akár a Szentlélek galambja, és nyomában csak éhes sirályok: ezeknek sincs jobb dolguk.

2004. január 26.

Pálfordulókon rözseparázson húst sütogetni: ez az egyetlen, ami még kitelne tőlünk, fűlne hozzá a fogunk.

A sertés, megsokallva tétlen életét, hajnalban unalmában magára gyűjtja a szalmabogyát. Aki csak teheti, odacsődül, és nézi, majd hátát a tűz felé fordítva melegszik, vagy csak tesz-vesz.

Hogy késő lenne – ezt állapítják meg a korai órán, ám azt nem tudni, hogy most mi, vagy mire.

2004. január 27.

A bakpulyka varacskos feje izzó színben vöröslik, majd ki nem csattan a méregtől a hidegben – igencsak felszökhetett a vérnyomása. Farka berzenkedő levezőjével olyan, akár egy ismeretlen, sötétlő hajnal, hangja üresben hajtott kézi morzsológépként csörömpöl. De kihegyezett szárnytollával írni lehetne, ha kerülne éjszakányi fekete tinta meg nem nagyon gyűrött papiros, utolsó lapja valaminek, amire még nem írtak, vagy már fogytán volt az idegen írnivaló.

2004. január 28.

Regényt kellett volna írnom, de szikár, esős idő volt, és tudtam, hogy nem lesz kedvem belevágni abba a nulladik változatba, létezni kezdeni valahol, ahol nem vagyok és nem is leszek egyhamar, és el sem tudom képzelni magamat, ahogy lapozni kezdek a kőből vésett, porlepte, kidobott könyvekben, ahol az idevágó tudnivalóimat tárolták. Kézzenfekvőbbnek tűnt megszakítanom mindenféle kapcsolatokat az írással, és egyetlen elmosódott képbe dermednem, vajon melyik alteregóm küllemét öltve, mint valami vendégségben, kérdeztem.

2004. január 29.

Téli szobákban időről időre összeverődik valami növénytársulás: aloé gubbaszt a hidegben, meg sivatagi kaktuszsereglet, továbbá pozsgás szárú, színpompás különcök; de hogy ezeknek, így együttesen, mi közülük egymáshoz, maguk sem tudnák eldönteni, mialatt az ablaküvegeken a kinti pilsa fényben egyre hosszabbra nyújtja indáját a jégvirág.

2004. január 30.

Ha már idegennek születtünk a világra, a helyzet enyhítéseképp miért ne tekinthetnénk magunkat egyszerűen helyben táborozó turistáknak, vagy a könnyebbség kedvéért, feketén dolgozó munkásoknak. Így akárki még brutális sorsot is vállalhatna magára a szakadatlanul kísértő, rendezetlen okmányaival, továbbá az érdekesítő gondoljaival, melyek lép-ten-nyomon úgyszólván az életére, a pusztá létére törnek.

2004. január 31.

Naphosszat féltékenyen óvom fehér papirosomat, miként hattyú a tollát. Lefújom róla a hópihéket, akár egy harcias (hadi) írnok. Semmi szerepem nincs itt, a krónikákat fölsőbb szinten fogalmazzák és mondják tollba. Én csak baljós dolgokra figyelek, ebből áll szüntelen elfoglaltságom. Ezzel is derekasan telnek a napok, tele távoli balsejtelmekkel. Ezeket igyekszem elhessegetni, tábori madárijesztőként, olyan valakiként, aki Balassi-émlékében találta magát.

2004. február 1.

Ósi birtokok a szellem tartományaiban, melyekre eddig még senki sem tudta rátenni a kezét, sőt, sokaknak a létezésükről sincs mindmáig értesülésük. Mi ki nem telne az átkozott papírtól, amelyre valaha is írtak: világraszólóan lobogtat valamit, de ugyanakkor kisilabizálhatatlanul el is rejt, vagy csak érdektelenül lapul valahol, senkinek sem jutva tudomására, Kolumbusz fejben hordott térképeként.

2004. február 2.

Borongós égbolttal fölvtorlázott vasárnap délután, jó széllel alig észrevehetően érhetjük el egy majdani este látóhatárát, ahol fölöslegessé válik a messzelátó. Sötét kaleidoszkópba nézhetnénk így, mindegy, mit véve kilátásnak.

2004. február 3.

Mily mélységes vágy élt bennem, hogy megkezdhessem tanulmányaimat a retrográd nézetek tanszékén. Hogy előbbre jussak haszontalan stúdiumaimban, miként valami mind élteesebbé váló fikció. Bejutni az államigazgatásba – ez volt a célom, mert már hányaknak sikerült . . . Ez olyan lehet, mint léghajón lebegni két semmi között, materializálódott harmadikként.

2004. február 4.

Még hogy én nem éltem szörnyű időket! Hát hova lett a farkasbőr bundám, a medvebőr kucsmám? A seszínű hajam, a megperzselődött szakállam? Jobb lett volna csalogányok csattogását és fürjek pitypalattylolását hallgatva egy kertben ülnöm, érlelődő gyümölcsök és nyíló virágok között. De ha egyszer más trombitált a fülemben a maszlag tölcseréből, valami ennek az üteméhez igazított, akár az időt egy sánta kerekű óraműhöz.

2004. február 5.

Még tavalyi hózáportól elvakított és lúdbőrző napszak üt rajtunk, mintha itt sohasem lenne szünet, mindegyre tartana valami még nem létezőnek a számbavétele, minduntalan hiba lenne a számadásban: így sehogyan sem juthatok előbbre, lapok közé préselt állapotomban. Fogvacogva valami szellemi kibúvót kellene keresni, áttetszőt, miként egy teória vagy vitatható tan, pusztán hivatkozási alapnak, amihez vélhetően a történelmet viszonyítják vagy viszonyították eddig.

2004. február 6.

Hogy kerülök én ide, Pilátusként a Credóba, ilyen néma szájjal, vajon hol hagytam üdvözlőbeszédemet? Országutak hirtelen kanyaraiban eldegéltem eddig, fás szárú növényekkel az emlékezetemben. Erdőt nehéz lenne mondanom, a kiirtott erdők még javában alszanak, magam pedig belülről valóságos lapály vagyok, leszállópálya korai vonuló madaraknak. Meg a vadász is én vagyok, meg a csapda. Így tavaszodik, már elég korán, mondhatni, időnap előtt.

2004. február 7.

Hova lett a nyúllábam, amivel futottam a szerencsém után, ahogyan még képzeltem akkor. Ilyenkor még nincs délibáb, delej hullámozik a levegőben, mágneses erővonalak özöne, iránytű hegye mutatja: mintha csupa vasreszelék borzolódna a bőröm alatt. Torzonborz vagyok, mint akit drótból csomóztak, és rozsdás, miként az utókor.

2004. február 8.

Hal úszik rég lefolyt vizeken, követi az egykori sodorvonal nyomát. Rák ollóival csetteg, fénylő páncélt szab magának. Egykori forrásból elered a víz, nem sikerült betönni a Föld száját. Vagy csupán vannak, akik képesek földézni ezt, nehezen öregszenek, és mindent látnak, akár a koponyák odvas szemürege: micsoda egy tartós camera obscura . . .

2004. február 9.

Egy kicsiny, hebegő irodalomnak valahova a hátlapjára húzni naponként egy vonásnyit: így aligha lesz egyhamar sok a rováson. Nagy, vastag könyvek mélyvize kísért, hogy elnyeljen, akár klasszikus időkben olvasástól fölháborodott kritikust.

2004. február 10.

A tél szeme leltárba vett bennünket, mintha csakugyan a tulajdona lennénk. Majd fehér körszakállt növeszt képünkre, zúzmarás bajuszt, ezt még a jégtükörben is láthatjuk, meg hajzatot, amely a széljárástól függetlenül lobog. Ettől különbet már elképzelni sem lehetne, s ha dermedt kézzel utánanyúlunk, megérezzük, hogy ez valóban szíven üthetett, mint fagyos krumplit vagy répát, amelyet hideg sajdít.

2004. február 11.

Balomon hölgy éles sikkantása, mintha pisit szalasztott volna el a hideg szélben, pedig csak valakit szólít: a koszorúköttőt, azt az örökzöld, drótos embert, nos, értem én! Üvegkalitkájában napestig tevékenykedik, és közben aranybetűkkel ír . . . míg én magam, ugye, vele ellentétben, csak kusza, kibogozhatatlan sorokat. Nem is kiált értem senki, nem nyom virágköteget a kezembe; mihez is kezdhetnék vele egyéni, semmire sem irányuló, kifejezetten semleges tevékenységem során?

2004. február 12.

Ha nem lennék kimondottan nagyothalló meg fél szárnyamra béna, és még zenei hallásom is lenne – utcai muzsikus lennék a legszívesebben. Futtatnám nyírettyűmet a húrokon, kis impromptuket hozva össze, amíg csak meg nem ereszkedne a nyirkosságtól a lószőr a vonón, meg ujjaim percébe is bele nem ütne a hideg, úgyszólván egyszeriben már trombita arányánál vágynám melegezni, mint valami angyali hírnök, aki birtokában van a mennyország violinkulcsának.